

[Jens Foged.]

venstres opfattelse at betragte som en nødforanstaltning i en økonomisk vanskelig situation. Den helautomatiske dyrtidsregulering medvirker tilsyneladende til en stærkere inflation her i Danmark. Vi er det eneste land, der har en sådan helautomatisk dyrtidsregulering, og vi får altså en stærkere inflation end i vore nabolande. I de seneste år har Danmark således haft en inflation, der har været ca. 2 pct. højere pr. år, sammenlignet med det øvrige Europa. Opgjort over 20 år er der konstateret en inflationsforøgelse på 20 pct. Hvis denne tendens nu, bl. a. på grundlag af oliekrisen, forstærkes, nærmer vi os særdeles vanskelige økonomiske tilstande. Et handelsbalanceunderskud i 1973 på ca. 3 mia kr., og måske det dobbelte i 1974, specielt på grund af de forhøjede oliepriser, passer særdeles dårligt sammen med de stærkt forøgede udbetalinger af lønninger. Det drejer sig om henved 6 mia kr. på grundlag af den stigning, der allerede er sket, og der er vel ingen, der helt er klar over, om det ikke bliver 8, 10 eller 12 mia kr., inden året er gået. Disse forøgede lønninger kommer, uanset at der er tale om samme arbejdspræstation som tidligere, samme antal timer, der arbejdes i, som i 1973. Man må ud fra dette skønne, at forbrugsbegrænsende foranstaltninger synes aldeles nødvendige.

Venstre finder derfor, at regeringen måtte præstere en række foranstaltninger til dæmpning af prisudviklingen og til begrænsning af efterspørgslen vedrørende det private forbrug. De spareforslag, man har diskuteret, blev ikke af en størrelsesorden, som vi havde ønsket inden for venstre, og jeg vil derfor gerne give udtryk for, at jeg håber, at sparebeholdelserne vil blive fortsat, også efter at vi har vedtaget dette lovforslag.

Det foreliggende lovforslag tager sigte på for en periode af 3 år at neutralisere ca. 1 mia kr., og forslaget må altså betragtes således, at det i den givne situation vil kunne medvirke til en dæmpning af efterspørgslen. En sådan bunden opsparing rammer vel desværre ikke altid lige retfærdigt, og venstre kan udelukkende anbefale forslaget ud fra dette, at det er et led i en helhed. Jeg pointerer på ny, at den af regeringen fore-

slåede 1.000 kr.s udbetaling efter vor opfattelse ville have været en rimeligere løsning.

Så må jeg dog samtidig indrømme, at bunden opsparing jo har sin fordel fremfor en udskrivning af skatter. Pengene vedbliver at være skatteyderens, idet de kan hæves ad åre. Det skal understreges, at det er en opsparing og ikke en skat.

Bindingen af beløbene vil vel heller ikke blive lige byrdefuld for alle. De borgere, der i forvejen har en konto i et pengeinstitut, vil kunne foretage overflytning og derved undgå forbrugsbegrænsende virkning. Modsetningsvis må de mange familier, der foretager frivillig tvungen opsparing i eget hus eller i egen virksomhed, og som har nedskåret det private forbrug til et minimum for på længere sigt at kunne have en større økonomisk tryghed, få en ekstra belastning. Der kan være tilfælde, hvor fornyet opsparing næsten er umulig, og jeg håber derfor, at finansministeren vil være villig til at give dispensationer i sådanne tilfælde. Den megen uro, der indtil nu har præget dagspressens omtale af dette lovforslag, skyldes i mange tilfælde sådanne konkrete vanskelige tilfælde.

Lovforslagets opbygning og indhold vil venstre gerne drøfte i skatteudvalget, vel vidende at de indkomstgrænser, der er sat, og de udskrivningsprocenter, der er fastsat, naturligvis står i relation til det ønskede provenu og dermed i relation til den ønskede virkning. Men der kan vel være problemer, som det allerede er sagt af tidligere ordførere, f. eks. enlige kontra ægtepar. Det skal være så retfærdige løsninger som overhovedet muligt, og vi er derfor villige til i udvalget på ny at se på disse problemer.

Det gælder vel også det spørgsmål, der blev rejst af hr. Per Hækkerup, spørgsmålet om frigivelsen. Der kan også være vanskeligheder for folk, som har et fald i indkomsten fra 1973 — der er udgangspunktet — til 1974. Alle disse ting håber jeg, finansministeren vil være villig til at drøfte med skatteudvalget, så vi kan nå til en rimelig afvejning af de forskellige ting.

Vi finder i øvrigt, at administrationen i bank og sparekasse er en god orden. Alle de pågældende skatteydere får en opsparingskonto. Forhåbentlig kan dette rent psykologisk også indebære en frivillig opspa-